

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 249/03-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. februára 2004 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Brösla, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Klučku v konaní o sťažnosti P. K., bytom N., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., Advokátska kancelária, P., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 150/97 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 150/97 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Trenčín p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 150/97 konal bez zbytočných prietáhov.

3. P. K. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie vo výške 60 000 Sk (slovom šesťdesiatisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Trenčín povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Trenčín je povinný uhradiť trovy konania P. K. vo výške 10 470 Sk (slovom desaťtisíc štyristosedemdesiat korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. B., P., do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. novembra 2003 doručené podanie P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom N., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., Advokátska kancelária, P., označené ako „Ústavná sťažnosť na prietahy v súdnom konaní“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní Okresného súdu Trenčín vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 150/97, ktorá sa týka žaloby o zaplatenie 170 000 Sk s príslušenstvom (vrátenie zálohy za nedodané stroje) proti P. K.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Návrhom na vydanie platobného rozkazu proti odporcovi P. K., bytom T. zo dňa 7. januára 1997 som sa domáhal na Okresnom súde v Trenčíne ochrany svojich práv. Dňa 21. 1. 1997 som bol vyzvaný Okresným súdom v Trenčíne na upresnenie označenia navrhovateľa aj odporcu v uvedenom návrhu, pričom tak bolo z mojej strany urobené podaním dňa 10. 2. 1997 s tým, že som doručil aj živnostenský list dňa 3. 3. 1997.

Dňa 14. 8. 1997 som urgoval vydanie platobného rozkazu. Okresný súd v Trenčíne mi oznámil, že vec bola prevedená do občiansko-právneho oddelenia, kvôli čomu platobný rozkaz nemohol byť vydaný.

Dňa 26. 8. 1997 som urgoval vytýčenie termínu pojednávania, pričom prvé pojednávanie vo veci bolo vytýčené na 19. 1. 1998. Pojednávanie vo veci bolo odročené a ďalšie pojednávanie bolo vytýčené na 28. 6. 2000. Pre ospravedlnenú neúčast' navrhovateľa bolo aj toto pojednávanie odročené. Ďalšie pojednávania sa konali dňa 3. 10. 2000 a 22. 11. 2000.

Dňa 2. 10. 2001 som urgoval vytýčenie pojednávania, keďže to predošlé bolo taktiež odročené. Predvolanie sme obdržali na 21. 8. 2002 skoro po roku, pričom ani toto pojednávanie sa nekonalo z dôvodu žiadosti právneho zástupcu žalovaného a nasledovný termín na 25. 6. 2003 bol opätovne odročený z dôvodu ospravedlnenia právneho zástupcu žalovaného a jeho žiadosti o zrušenie termínu pojednávania.

Posledný termín pojednávania vo veci stanovený na 6. 10. 2003 bol zrušený súdom bez uvedenia dôvodu.

Vzhľadom k uvedenému postupu Okresného súdu v Trenčíne z ktorého sú zrejmé jasné znaky prietáhov v súdnom konaní, sťažovateľ podal dňa 7. 10. 2003 sťažnosť k rukám predsedu Okresného súdu v Trenčíne so žiadosťou o odstránenie prietáhov v konaní, pričom poukázal na neprimerane dlhú dobu od podania návrhu, určovanie termínov pojednávania s veľkým odstupom a neschopnosť súdu takúto nie zložitú vec rozhodnúť ani v lehote 6 rokov od jej podania. Do dnešného dňa som odpoveď nedostal.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa P. K., bytom N., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv postupom Okresného súdu v Trenčíne vo veci vedenej pod spis. zn.: 20 Rob 59/97 a 5 C 150/1997 bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva primerané zadostučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch vo výške 120.000,- Sk.

Sťažovateľovi sa priznávajú trovy konania vo výške 9 946,- Sk, ktoré pozostávajú z dvoch úkonov tarifnej hodnoty z čiastky 120 000 Sk po 4 250,- Sk jeden úkon + 14% DPH a dvakrát paušálna suma náhrad po 128,- Sk, ktoré je povinný porušovateľ práva poukázať na účet právneho zástupcu JUDr. M. B. advokáta Advokátskej kancelárie v P. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie uznesením sp. zn. II. ÚS 249/03 z 9. decembra 2003.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na ústnom pojednávaní, a predsedníčku okresného súdu súčasne vyzval, aby sa vyjadrila aj k sťažnosti a jej prijatiu na ďalšie konanie.

Právny zástupca sťažovateľa a predsedníčka okresného súdu oznámili ústavnému súdu, že netrvajú na ústnom pojednávaní.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti k priebehu konania o nej uviedla:

„Žaloba o zaplatenie 170.000,- Sk bez akéhokoľvek právneho zdôvodnenia bola podaná na tunajší súd 17. 01. 1997. Účastníci boli označení iba menom, priezviskom a adresou (bez uvedenia povolania). Keďže právny zástupca žalobcu navrhoval rozhodnúť platobným rozkazom, bola uvedená vec zapísaná do oddelenia „Rob“, a to vzhľadom na žalobcom použitú terminológiu, že ide o vrátenie peňazí za dodávku stroja a vzhľadom na návrh vydať vo veci platobný rozkaz (pri sume 170.000,-- Sk tak mohol súd v tom čase urobiť iba pri obchodných veciach). Keďže z uvedených okolností vyplývalo, že ide o obchodno-právny spor, vyzval súd dňa 21. 01. 1997 zástupcu žalobcu na upresnenie označenia žalobcu i žalovaného, ako aj na predloženie výpisu zo živnostenského registra.

Právny zástupca žalobcu dňa 14. 02. 1997 doplnil svoj návrh a uviedol, že žalobca nie je súkromným podnikateľom. Označil ho povolaním a zamestnávateľom. Zároveň uviedol, že žalovaný je súkromným podnikateľom a požiadal o poskytnutie lehoty na predloženie živnostenského listu. Ten dodal súdu 04. 03. 1997. Na základe doplnených údajov bola vec prevedená do registra „C“ ako občianskoprávny spor, v ktorom nebolo možné (v tom čase) vydať na požadovanú sumu platobný rozkaz tak, ako to navrhoval právny zástupca žalobcu.

Zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená, zaslala dňa 15. 08. 1997 žalobu na vyjadrenie protistrane. Keďže sa žalovaný v určenej lehote nevyjadril, určila termín pojednávania na 19. 01. 1998. Toto pojednávanie bolo odročené za účelom výsluchu svedkov, ktorých navrhoval vo veci vypočúť zástupca žalobcu, ktorému bola poskytnutá lehota na uvedenie ich adries, pretože tieto nevedel označiť pri svojom prednese.

K označeniu svedkov riadnym spôsobom došlo 29. 01. 1998 s tým, že jeden z nich mal ako trvalý pobyt uvedenú adresu v Poľskej republike. Dňa 24. 02. 1998 navrhol vo veci vypočúť svedkov aj zástupca žalovaného.

Od 24. 2. 1998 sa vo veci nekonalo. Zákonná sudkyňa (spolu s ďalšími dvoma sudcami) bola napriek výslovnému nesúhlasu predsedníčky súdu a celého kolektívu preložená na stáž odvolacieho súdu. Stalo sa tak v roku 2000, v čase, keď na Okresnom súde Trenčín pôsobilo namiesto 23 sudcov iba 16. Po preložení uvedených 3 sudcov na krajský súd ich ostalo 13.

Dňa 23. 05. 2000 bola vec pridelená novozvolenej sudkyňi, ktorá vo veci určila termín pojednávania na 08. 06. 2000. Tohto pojednávania sa nezúčastnil žalobca, ani jeho právny zástupca. Na ich žiadosť súd pojednávanie odročil. Ďalší termín pojednávania bol určený na 03. 10. 2000, kedy sa ho opäť sťažovateľ nezúčastnil. Pojednávanie dňa 22. 11. 2000 sa konalo tiež v neprítomnosti sťažovateľa.

Po návrate pôvodnej sudkyne zo stáže odvolacieho súdu jej vec bola vrátená opatrením predsedníčky súdu (08. 01. 2001). Ďalší termín pojednávania bol určený na 21. 08. 2002, ktorý bol zrušený na žiadosť zástupcu žalovaného, rovnako ako aj termín zo dňa 25. 06. 2003.

Pojednávanie určené na 06. 10. 2003 bolo zrušené z dôvodu preloženia zákonnej sudkyne na Krajský súd v Trenčíne.

Po pridelení celého oddelenia „5 C“ ďalšej sudkyňi (opatrením predsedníčky súdu po odchode zákonnej sudkyne na odvolací súd) dňa 05. 11. 2003 došlo k ustanoveniu tlmočníka za účelom prekladu dožiadania do Poľskej republiky, kde má byť vypočutý jeden zo svedkov navrhnutých sťažovateľom.

K prietahom v konaní:

Dávam do pozornosti, že na prietahoch v konaní sa podieľal aj žalobca a jeho právny zástupca, a to najmä nekvalifikovaným uplatnením žaloby, v ktorej neuviedol žiadne právne posúdenie opísaného skutkového stavu, ani neuviedol dôkazy, ktorých sa následne domáhal (výsluch svedkov, ktorých žiadal vypočúť na prvom pojednávaní).

V dôsledku toho bolo potrebné najskôr vyzývať na doplnenie základných náležitostí návrhu (presné označenie účastníkov) a prevádzať vec do iného oddelenia. Žalobca totiž požadoval vydanie platobného rozkazu vo veci, kde to nebolo možné.

Ak by žalobca do žaloby uviedol ako dôkaz výsluch svedkov a týchto aj označil, mohlo k vykonaniu tohto dôkazu dôjsť na prvom pojednávaní a nemusel to byť dôvod na jeho odročovanie. Na predĺžení konania sa sťažovateľ podieľal aj svojou neúčastou na 3 pojednávaniach.

Pokiaľ ide o sťažnosť adresovanú predsedovi súdu, poukazujem na to, že odpoveď bola sťažovateľovi zaslaná 14. 11. 2003 (jej rovnopis pripájam). Práve na jej základe bola zákonná sudkyňa upozornená na nutnosť plynulého a rýchleho konania a predmetná vec (5 C 150/97) je toho času sledovaná z hľadiska rýchlosti konania.

V súvislosti s prieťahmi v predmetnom konaní si dovoľujem poukázať na skutočnosť, že od územnosprávnej reorganizácie súdu v roku 1996 je tunajší súd personálne poddimenzovaný. V rokoch 1997 - 2000 mal každý sudca okolo 1.000 spisov. V roku 2000 na tunajšom súde pracovalo iba 13 z 23 sudcov. Počet spisov pripadajúcich na každého sudcu bol od 800 do 1000 vecí. Vzhľadom na tento stav nebolo možné prijať žiadne účinné opatrenia na zabránenie prieťahov, pretože v kompetencii predsedu súdu nie je zabezpečiť dostatočný počet sudcov alebo zabrániť ich preloženiu na iný súd. Pri uvedených počtoch vecí pripadajúcich na jedného sudcu nie je možné konať plynulo a rýchle vo všetkých sporoch. Ani toho času nie je súd personálne dobudovaný. Tri sudcovské miesta, na ktoré bol vyhlásený konkurz už v januári minulého roku (2003), nie sú stále obsadené. Napriek tomu došlo k preloženiu ďalších dvoch sudcov na krajský súd.

Výšku priznania finančného zadosťučinenia sťažovateľom v predmetnej veci považujem za neprimeranú najmä vzhľadom na skutočnosť, že na prieťahoch v konaní sa podieľal aj sťažovateľ.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec ... prerokovala bez zbytočných prieťahov...“

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou

„odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným... rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Preskúmaním doterajšieho konania pred okresným súdom ústavný súd zistil nasledovné skutočnosti a dospel k nasledovným záverom:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd zo súdneho spisu zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 150/97 ide o žalobu o vrátenie zálohy 170 000 Sk s príslušenstvom za nedodané ponožkové stroje. Ústavný súd uzavrel, že v konaní okresného súdu ide o vec, ktorá patrí do štandardnej rozhodovacej agendy prvostupňových súdov a ktorá nie je právne ani fakticky zložitá.

2. Ďalším kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prieťahov v konaní sp. zn. 5 C 150/97, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Okrem roku 1997, keď viackrát upresňoval svoj návrh, ústavný súd v priebehu ďalšieho obdobia hodnotil správanie sťažovateľa v zásade ako aktívne a súčinnosť. Neúčast' na pojednávaníach 8. júna 2000 a 3. októbra 2000 sťažovateľ ospravedlnil práceneschopnosťou, resp. oneskoreným príchodom na pojednávanie (ktoré súd medzitým odročil) z dôvodu dopravnej nehody na trase. Jeho správanie preto výrazne neprispelo k doterajšej dobe konania pred okresným súdom.

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným priet'ahom v označenom súdnom konaní, bol postup samotného okresného súdu v konaní sp. zn. 5 C 150/97.

Návrh s'ťažovateľa na vydanie platobného rozkazu bol doručený okresnému súdu 17. januára 1997. Okresný súd vyzval 21. januára 1997 s'ťažovateľa na doplnenie podania (doplnenie doručené 14. februára 1997) a 25. februára 1997 preradil vec do registra C.

Okresný súd po prípravných úkonoch nariadil prvé pojednávanie vo veci na 19. január 1998 a po doplneniach podania žalobcom (29. januára 1998) a odporcom (24. februára 1998) a po zmene zákonnej sudkyne (namiesto JUDr. Z.) 23. mája 2000 nariadil druhé pojednávanie na 8. jún 2000. Toto pojednávanie bolo, rovnako ako tretie pojednávanie nariadené na 3. október 2000, odročené. Na pojednávani 22. novembra 2000 bolo vykonané dokazovanie, pričom pojednávanie bolo odročené za účelom ďalšieho dokazovania (vypočutie ďalších označených svedkov). Ďalšie procesné úkony okresný súd vykonával do 16. januára 2001.

Po presune príslušnej časti agendy C pôvodnej sudkyne (JUDr. Z.) okresný súd vo veci nekonal a ďalšie pojednávanie nariadil až na 21. august 2002. Po zrušení tohto termínu na žiadosť právneho zástupcu odporcu z rovnakých dôvodov zrušil aj termín nariadený na 25. jún 2003. Pojednávanie okresného súdu nariadené na 6. október 2003 bolo zrušené z dôvodu preloženia zákonnej sudkyne na Krajský súd v Trenčíne a vec bola pridelená novej zákonnej sudkyne (JUDr. J.). Okresný súd v ďalšom priebehu konania prijal 5. októbra 2003 uznesenie o ustanovení tlmočníka pre poľský jazyk na účely prekladu žiadosti o vypočutie svedka, občana Poľskej republiky, pričom 17. decembra 2003 uvedeného tlmočníka urgoval vo veci doručenia prekladu tejto žiadosti.

Ústavný súd konštatoval, že okresný súd v konaní postupoval plynulo iba v priebehu prvého roku konania a čiastočne konal vo veci v období od 23. mája 2000 do 16. januára 2001. V predmetnej veci došlo trikrát k zmene osoby zákonnej sudkyne. Termíny pojednávani nariadené v rokoch 2002 a 2003 boli zrušené dvakrát na žiadosť odporcu a raz

z dôvodov na strane okresného súdu. V odpovedi na sťažnosť sťažovateľa predsedníčka okresného súdu poukázala na zmeny zákonnej sudkyne a uviedla, že sudkyňa upozorní „na nutnosť plynulého a rýchleho konania“.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už viackrát vyslovil názor, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, resp. namietanie personálnej situácie na okresnom súde nezabavuje štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (II. ÚS 40/97, III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu na občianskoprávnom úseku a v tej súvislosti veľkého počtu nevybavených vecí, ako aj „personálna nedobudovanosť“ a z nej vyplývajúce zmeny rozvrhu práce okresného súdu preto nemajú povahu okolností, ktoré by vylučovali alebo znižovali jeho zodpovednosť za rozhodovanie so zbytočnými prietahmi vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

Z uvedených skutočností ústavný súd zistil, že z celkovej dĺžky označeného konania pred okresným súdom, t. j. v čase konania pred ústavným súdom v trvaní 7 rokov (a ktoré dosiaľ nie je ukončené právoplatným rozhodnutím vo veci samej), okresný súd vo veci nekonal vôbec v období od 24. februára 1998 do 23. mája 2000 (asi 27 mesiacov) bez toho, že by jeho postupu bola bránila zákonná prekážka, a od 16. januára 2001 do 5. novembra 2003 (asi 33 mesiacov), t. j. spolu približne päť rokov, nevykonal žiadne meritórne pojednávanie vo veci a konal so zbytočnými prietahmi.

Vychádzajúc z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 5 C 150/97 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127

ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

1. Ústavný súd v súlade so svojim rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 5 C 150/97 konal bez zbytočných prietáhov.

2. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy: „Ústavný súd môže svojim rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľ požadoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 120 000 Sk, pričom svoju žiadosť odôvodnil nasledovne: *„Sťažovateľ má za to, že prietahmi v konaní na príslušnom súde mu vznikla veľká morálna a nemajetková strata predovšetkým tým, že zo strany súdnej moci sa mu nedostalo právnej ochrany v prípade rozhodovania o žalobnom návrhu vo veci, ktorá mu spôsobila značnú majetkovú ujmu, ktorej následky nesie dodnes, že podanie je podané oprávnené a že podľa praxe Európskeho súdu pre ľudské práva jej v takomto prípade prináleží primerané finančné zadosťučinenie v súvislosti s prietahmi vo výške 20.000,- Sk za každý rok prietáhov, t. j. celkovo 120.000,- Sk.“*

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé

finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je síce zmiernenie majetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných priet'ahov, vychádzal z názoru, že porušenie základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci.

Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu v konaní vo veci sp. zn. 5 C 150/97, berúc do úvahy, že s'ťažovateľ sa o predĺženie tejto doby zásadne nepričinil, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti a povahu prípadu vrátane pozície s'ťažovateľa sprevádzanej pocitom neistoty, ako aj naplnenie princípu spravodlivosti, ústavný súd považoval priznanie sumy 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún) za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

3. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré vznikli právnomu zástupcovi s'ťažovateľa advokátovi JUDr. M. B., ktoré vyčíslil sumou 10 470 Sk (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za 1. polrok roku 2002, ktorá bola 12 811 Sk (na účely odmeny za úkony po 1. januári 2003). Náhrada bola priznaná za dva úkony po 4 270 Sk a po 130 Sk režijný paušál a bola zvýšená podľa § 10 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov o sadzbu dane z pridanej hodnoty, ktorej platiteľom je právny zástupca s'ťažovateľa, vo výške 19 % , t. j. o 1 670 Sk.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2004